

14 Μαρτίου 2017

Της ψυχής η αλμύρα... (Αληθινή ιστορία για τον αγώνα της ψυχής)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

Ο Παπά-Γιάννης από τας Σέρρας, ο απλός και ταπεινός ο ολιγογράμματος και πρᾶος, ο ησύχιος και σοφός κατά Θεόν... Πενήντα τρία ολόκληρα χρόνια διακόνησε, συμπόνεσε, παρηγόρησε, έκλαψε μετά κλαιόντων και χάρηκε με τις χαρές κάθε αδελφού του -συγχωριανού του, στον τόπο των γονιών και των παππούδων του, τον βουνήσιο τον ελατοστολισμένο που δεν τον αποχωρίστηκε σχεδόν ποτέ του ...Ακόμα και στα βαθιά γεράματα όταν του λεγαν τα παιδιά του να τον πάρουν έστω για λίγο καιρό να ξεχειμωνιάσει στην μεγάλη την πρωτεύουσα εκείνος τους απαντούσε: -Και να λείψω την Κυριακή από την Εκκλησία μου; Και μόνο κτητικότητα δεν φανέρωνε εκείνο του μου, μα όλη του την στοργή και την έννοια για τον λατρευτό του οίκο , που τον φρόντισε και τον παρέδωσε στολίδι ουράνιο

στον νέο εφημέριο που ήρθε και εγκαταστάθηκε με την οικογένειά του στο χωριό τους ...Να αγαπάς τον Κύριο και την Εκκλησία μας! του είπε μόνο και σώπασε συγκινημένος εκείνη την πρώτη και τελευταία Κυριακή που λειτούργησαν μαζί ...Δεν θέλησε να μπλέκεται στα πόδια του ...Μόνο μια γωνιά στο ιερό , απέναντι από την Αγία πρόθεση ήθελε , να κάθεται εκεί με κλειστά τα μάτια και να νιώθει τα θροΐσματα τα Αγγελικά, να οσφραίνεται τις ευωδίες που ανέβαιναν στον Θόλο του κόσμου ... Τον καρτέραγαν οι επίτροποι , όρθρου βαθέος να αργοσύρει τα βήματά του ως το δεξί κλίτος να ασπαστεί τον Αρχηγό Μιχαήλ το ταξιαρχούδι του και έπειτα από λίγο να κλίνει ευλαβικά τον γέρικο κορμό του στην Τράπεζα , το μνημείο το κενό της Αναστάσεως ...

-Παπά -Γιάννη την ευχούλα σου!

Περνούσαν όλοι μετά την απόλυση από κοντά του και με αυτά τα ανυπόκριτα λόγια του έδιναν τα πολυτίμητα βραβεία της καρδιάς τους , ευχαριστώντας τον για όλα αυτά που τους έδειξε όχι με τα λόγια του μα με την ζωή του την παραδομένη στο θέλημα του εν υψίστοις Πατρός...

Την ημέρα της κοίμησής του όλοι το ίδιο του είπαν δίνοντάς του τον τελευταίο ασπασμό στα χέρια του , που ευλογώντας αγκάλιαζαν το ασημωμένο ευαγγέλιο...

-Παπά -Γιάννη την ευχούλα σου !

Τρείς μέρες πέρασαν ...Τρείς μέρες που όλο το χωριό προσευχόταν όπως τους είχε διδάξει ο παππούλης τους ...Δεν ξέχασαν ότι εκείνος δεν άφησε κανέναν λησμονημένο ...Αμέτρητα σαρανταλείτουργα για ψυχούλες , και μνημόσυνο ατελεύτητο ..Ειδικά στις πρώτες σαράντα μέρες ...Βοήθεια λαχταράνε ! Έτσι τους έλεγε ...Μην τους ξεχνάμε ποτέ ! Έχουν μεγάλο αγώνα ! Από εμάς περιμένουν ! Έτσι και εκείνοι του ανταπόδιδαν το ελάχιστο από όλα αυτά που δίχως αντάλλαγμα και βαρυγκόμια τους χάρισε σε όλη του την Χριστοφόρα ζωή...

Στο τριμέρι του γέμισε και πάλι η Εκκλησιά ! Και έπειτα όλοι πάνω απ το μνήμα του ...σε ένα μακρύ τρισάγιο που μοιαζε με νεκρώσιμη !

Στο σπίτι σιωπηλές η Άννα και η Γεωργία οι γειτόνισσες , ετοίμαζαν τους καφέδες και το κέρασμα για όλους . Ο Γιαννάκης το μικρότερο παπαδογγόνι ήταν μαζί τους ...Κοιμόταν το πρωί και τον άφησαν πίσω να μην τον ξυπνήσουν ...Τριγύριζε και κείνος και αναρωτιόταν που πήγαν όλοι ...

-Στην εκκλησία στον παππού πήγαν του είπαν ...Όπου να ναι θα ρθουν ...

-Και μένα γιατί δεν με πήραν μαζί ; παραπονέθηκε ψευτοκαλαίγοντας εκείνος ...

Αφού έχει ήλιο σήμερα , δεν βρέχει ..Και αφού ο παππούς πέθανε ! Τον είδα που κοιμόταν στην Εκκλησία !

- Καλά -καλά του είπαν μέσα στη φούρια τους οι γυναίκες ...Γιαννάκη για πήγαινε κάτω να δεις ποιος χτυπάει χαρά μου ...Μήπως άρχισαν να έρχονται !

Κατέβηκε ο μικρούλης την σκάλα και κοντοστάθηκε πριν την πόρτα ...

-Παππού !!! Τι κάνεις εσύ εδώ ; Δεν πέθανες ;

-Γιαννάκη μου να έχεις την ευχή μου !

-Δεν πέθανες παππού; Ρώτησε ξανά ο μικρός με την μακάρια αθωότητά του , με την παιδική του αφέλεια ...Αφού σε είδα προχθές ! Γιατί στάζουν παππού τα ρούχα σου; ... Λιακάδα έχει σήμερα! δεν βρέχει ...Σε κατάβρεξε κανείς ;

Τα ράσα του παπα-Γιάννη , το καλιμαύχι του , το πετραχήλι του , τα γένια του , το πρόσωπό του ,έσταζαν συνέχεια...Στα πόδια του μια μικρή λιμνούλα άρχισε να σχηματίζεται ...

-Δεν είναι νερό αυτό παιδάκι μου ! Είναι ιδρώτας ! Πες σε όλους παιδί μου τώρα που θα ρθουν , πως τους ευχαριστώ πάρα πολύ ! Τώρα λυτρώθηκα , τώρα γλίττωσα μετά από τρεις ολόκληρες μέρες που τυραννήθηκα ! Ιδρώτας είναι παιδί μου από την αγωνία μου , μήπως και δεν τα καταφέρει η ψυχή μου να ανέβει ! Σας ευχαριστώ πολύ ! Να το πεις σε όλους αυτό !

Σαν φως που έσβησε χάθηκε από μπροστά του ..

Ο Γιάννης το παπαδογγόνι , έξι χρονώ τότε , μεγάλος άντρας σήμερα δεν ξέχασε ποτέ του όλους εκείνους που έσκυψαν στην λιμνούλα της αγωνίας και έφεραν έπειτα το δάχτυλό τους στο στόμα ...

Γεύτηκαν την αλμύρα της καρτερίας του Παραδείσου , κατανόησαν τον αγώνα του χωρισμού της ψυχής εκ του σώματος , ήλπισαν με άληστο τρόπο στην αληθινή ζωή ...

Θυμάται ακόμη τους περισσότερους που τότε μονολογούσαν:

-Αν δυσκολεύτηκε και ο Παππούλης μας , τότε πόσο πολύ πρέπει να προσπαθήσουμε εμείς! Πόσο πρέπει να αγωνιστούμε από εδώ ...

Παπά -Γιάννη πρέσβευε υπέρ ημών !

Νώντας Σκοπετέας

Απόσπασμα από την εκπομπή με τίτλο : Από εμάς περιμένουν ...

Διασκευασμένη σε διήγημα αληθινή Ιστορία από προφορική διήγηση

Γέροντος Νίκωνος Αγιορείτου Νεοσκητιώτου

(ομιλία : η ζωή μετά την ζωή)

Πηγή: sotiriapsixis.blogspot.gr